

«بیانیه پایانی»

«هشتمین کنفرانس جامع مدیریت و مهندسی سیلاب»

(۲۷ تا ۲۹ مهرماه ۱۴۰۰)

۱. مدیریت یکپارچه سیلاب، مبحث میان رشته‌ای است. لذا به نگاه چندبعدی با مشارکت تخصص‌های مختلف (هیدرولیک، جامعه‌شناسی، روانشناسی، تاریخ، حقوق، طراحی شهری، برنامه‌ریزی شهری، اکولوژی، محیط‌زیست، هیدرولوژی، هواشناسی، مدیریت منابع آب، مدیریت رودخانه، معماری، عمران، مدیریت بحران، آبخیزداری، جغرافیا، زمین‌شناسی، و...) نیازمند است.
۲. توجه مراکز دانشگاهی و آموزشی به ایجاد دوره‌های میان رشته‌ای مدیریت یکپارچه سیل به منظور آموزش و انجام پژوهش‌های لازم برای توانایی تشخیص و پاسخگویی به مسائل توسعه کشور در تعامل با سیل الزامی است.
۳. ظرفیت‌سازی در سازمان‌ها و نهادهای ذی‌مدخل در مدیریت یکپارچه سیل با رویکرد میان رشته‌ای به منظور توانمندسازی تصمیم‌گیران، برنامه‌ریزان، طراحان و مجریان به سازگاری و همزیستی با سیل در ایران الزامی است.
۴. ظرفیت‌سازی روانی جامعه به منظور ارتقای نگاه به سیل در قالب فرصتی برای بهبود زیست‌پذیری در ایران الزامی است.
۵. ظرفیت‌سازی اجتماعی به منظور توانمندی‌سازی و ایجاد بستر مشارکت مردمی در مدیریت یکپارچه سیل الزامی است.
۶. به منظور تحقق دستاوردها و نتایج هیات ویژه گزارش ملی سیلاب‌ها، لازم است تا ارزیابی عملکرد ارگان‌های حکمرانی با توجه به معیارهای کمی نزدیک شدن به آن‌ها سالانه اصلاح گردد.
۷. مدیریت غیرمتمرکز رواناب شهری در راستای توسعه پایدار مراکز سکونتگاهی ایران در دستور کار سازمان‌ها و نهادهای ذی‌مدخل قرارگیرد.
۸. در برنامه‌ریزی شهری و سرزمینی، رودخانه‌ها در قالب استخوان‌بندی زیرساخت سبزآبی شهرها به رسمیت شناخته شده و با حفظ حرایم آن‌ها نسبت به رفع آسیب‌های وارد به اکوسیستم‌های رودخانه‌ای اقدام شود.